

Arrest

nr. 52 337 van 2 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2010.

Gelet op de artikelen 51/4 en 39/77 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN loco advocaat J. CALLEWAERT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 oktober 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 28 oktober 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Koerd te zijn van Turkse nationaliteit, afkomstig van het dorp Unsalli, district Ömerli, nabij Mardin in het Zuidoosten van Turkije.

In 1992 zou u, samen met het gezin, Mardin hebben verlaten en jullie in Kanarye, Istanbul, West-Turkije, hebben gevestigd nadat jullie dorp Unsalli werd vernield door Turkse militairen. De dorpelingen, waaronder uw vader, zouden de dorpswacht hebben geweigerd en daardoor als sympathisanten van de PKK-guerilla (Koerdische Arbeiderspartij) zijn beschouwd. U zelf zou verschillende familieleden hebben die in de jaren 1990 de PKK hebben vervoegd, waaronder een oom, een tante, een nicht en een neef.

In Istanbul frequenteerde u als jongeling regelmatig het plaatselijke "cultureel centrum van Mesopotamië". U ging er ondermeer om samen muziek te maken. De autoriteiten zouden u in het oog hebben gehouden en in 1996 werd u samen met uw zus en broer even opgepakt op verdenking van banden met het Koerdische "Hadeb". Op 16 juli 1998 zouden de autoriteiten bij u thuis zijn binnengevallen. U werd gearresteerd, mishandeld en valselijk beschuldigd banden te hebben met de PKK. Op 23 juli 1998 werd u officieel aangehouden. U werd voor de Staatsveiligheidsrechtbank (DGM) van Istanbul gebracht en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van ruim negen jaar. Omwille van uw jeugdige leeftijd, u was nog geen achttien jaar oud, werd uw straf verminderd tot zes jaar. U werd eerst vastgezet in de type E-gevangenis van Ümraniye en in 2003 werd u overgebracht naar de type F-gevangenis van Tekirdag. Op 14 oktober 2004 werd u vrijgelaten.

Na uw vrijlating ging u aan de slag als zanger van een Koerdische band maar trad u ook op als solist. Jullie namen deel aan festivals, gaven concerten en traden op bij huwelijksfeesten. Omdat u uw burgerrechten kwijt was kon u niet voor de Staat werken en mocht u het land niet verlaten. U voelde zich een tweederangsburger. De politie zou u ook blijven surveilleren zijn en u één à twee keer per maand aan een identiteitscontrole hebben onderworpen. In 2010 zou u ook enkele keren zijn meegenomen naar het politiecommissariaat omdat u uw legerdienst nog moest doen. Een eerste keer gebeurde dit kort na 'Newroz' (Koerdisch Nieuwjaar) 2010. In april 2010 werd u op straat aan een identiteitscontrole onderworpen en werd u ook meegenomen naar het politiebureau. Vervolgens werd u in mei 2010 tot twee keer toe geïnterpelleerd over uw legerdienst, bij één van deze gelegenheden was u op een trouwfeest aanwezig. U zou hen telkens duidelijk hebben gezegd dat u weigerde uw dienstplicht te vervullen. Omwille van uw detentieverleden zou u hiertoe geen kracht meer hebben en zou u psychologisch gebroken zijn. Bovendien vreest u, omwille van uw verleden, tijdens uw legerdienst te worden gedood, mogelijks door het Turkse leger zelf die u als een 'terrorist' beschouwd.

Naar aanleiding van de laatste interpellatie door de politie - u was toen op een huwelijksfeest - zou u aan de praat zijn geraakt met één van de gasten, Metin genaamd. Deze zou u hebben voorgesteld om u te helpen het land uit te geraken. Hij zou u twee paspoorten hebben bezorgd, nl. een echt met hetwelk u van op de luchthaven van Istanbul het land kon verlaten en een vals waarmee u via Rusland kon reizen. Vanuit Rusland, waarvoor u een visum had in uw vals paspoort, reisde u door naar België waar u op 7 oktober jl. landde op de luchthaven van Zaventem en asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw nûfus en uw eigen paspoort, een afschrift van het vonnis van de DGM van Istanbul van 2002, een kopie van een attest van uw detentie (dd. 13 januari 2004) en een origineel krantenknipsel. Na het gehoor liet u door uw advocaat, Meester Callewaert, nog de volgende stukken doorfaxen: twee documenten van de DGM van Diyarbakir betreffende een aanklacht tegen uw vader, drie documenten betreffende de medische situatie van uw vader en een kopie van de nûfus van uw vader.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend. U heeft niet aannemelijk gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade. Dit omwille van onderstaande redenen.

U baseert uw asielaanvraag op twee hoofdelementen, namelijk enerzijds uw detentie van 1998 tot 2004 omwille van vermeende PKK-banden en anderzijds uw dienstweigering.

Wat het eerste luik van uw asielaanvraag betreft, dient te worden opgemerkt dat het CGVS deze gebeurtenissen niet betwist maar dat deze feiten hebben plaatsgegrepen in de periode 1998 tot 2004. U zou ten onrechte zijn opgepakt en zijn veroordeeld maar zou uiteindelijk uw straf hebben uitgezeten, omwille van uw leeftijd een strafvermindering hebben gekregen en in 2004 in vrijheid zijn gesteld. Deze feiten hebben zich jaren geleden afgespeeld en vormden na uw vrijlating in 2004 voor u geen aanleiding om het land te ontvluchten. In deze periode nam u opnieuw deel aan het openbare leven en kon u uw carrière als Koerdische zanger (zowel als solist als met een band) verder uitbouwen, jullie namen deel aan festivals, gaven concerten en traden op bij feestelijkheden. Het is pas zes jaar na uw vrijlating dat u besloot het land te verlaten omdat u telkens werd aangesproken op uw dienstweigering. Blijk aldus uit uw verklaringen dat u omwille van dit tweede aspect het besluit hebt genomen het land te verlaten en dat uw "onterechte" detentie zelf geen aanleiding tot uw vlucht heeft gevormd (gehoorverslag CGVS, pp.11-12).

Wat het tweede luik van uw asielrelaas betreft stelt het CGVS vast dat uw verklaringen dienaangaande onvoldoende aannemelijk noch coherent zijn. Vooreerst is het zeer merkwaardig dat u verklaart dat u na uw vrijlating in 2004 voortdurend werd gesurveilleerd door de Turkse politiediensten én dat u in 2010 in een vrij korte periode (tussen einde maart en einde mei 2010) tot viermaal toe werd geïnterpelleerd over uw legerdienst maar bij deze talrijke gelegenheden nooit werd aangehouden en/of onder dwang naar het leger werd gestuurd. Aangezien u aangeeft dat u ook meerdere keren door de politie werd meegenomen naar het politierecommissariaat dringt de vraag zich op waarom u dan telkens weer werd vrijgelaten, wetende dat - gezien uw opeenvolgende weigeringen - u niet bereid was uw dienstplicht te vervullen (zie gehoorverslag CGVS, pp. 8-9).

In dezelfde context is het opvallend te moeten vaststellen dat drie broers van u wel hun legerdienst hebben vervuld, uw jongste broer zou uitstel hebben gekregen omdat hij nog student is. U vervolgens gevraagd of zij problemen hebben gekend tijdens hun legerdienst, zegt u dat Enver, de oudste broer, tien jaar lang dienstweigeraar is geweest maar uiteindelijk in 2005 tegen de lamp liep toen hij een rijbewijs ging aanvragen. Bij deze gelegenheid zou men hebben geconstateerd dat hij zijn dienstplicht niet had vervuld met als resultaat dat hij onmiddellijk werd aangehouden en aan de militaire overheden werd overgedragen en zonder pardon naar Hakkari, in het Zuidoosten, werd gezonden (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is dan ook onbegrijpelijk waarom men bij Enver dusdanig kordaat te werk ging terwijl u - die verklaart doelbewust te worden geviséerd door de Turkse overheden - telkenmale weer met rust werd gelaten en gewoon huiswaarts kon keren. Uw verklaringen houden op dit vlak dan ook geen steek. Te meer u zelf aangeeft dat u op het moment van uw vrijlating in 2004 direct naar de rekruteringsdienst van Tekirdag werd gebracht om alvast het medisch onderzoek voor uw dienstplicht te ondergaan. Daar zou u ook een formulier hebben gekregen om u aan te melden op de militaire post van Ankara, wat u niet zou hebben gedaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dat men, ondanks de vele aanmaningen en korte aanhoudingen, er niet zou aan denken om u ook onmiddellijk over te dragen aan de militaire overheden, zoals dit ook uw broer is overkomen, komt weinig geloofwaardig over. In dit verband geeft u als uitleg dat de autoriteiten u psychologisch onder druk willen zetten en u eigenlijk niet naar de legerdienst willen sturen. Mochten zij dit toch doen, dan zouden ze u niet meer kunnen lastigvallen (zie gehoorverslag, pp. 9-10). Deze uitleg volstaat niet. Immers, er is allereerst het voorbeeld van uw broer die wel onmiddellijk werd uitgeleverd aan de militairen en ten tweede kan er bezwaarlijk worden gesteld dat de autoriteiten in uw geval niet zouden beseffen dat het vervullen van uw legerdienst op zich al een manier is om u te straffen en u het vuur aan de schenen te leggen. Vervolgens voegt u er nog aan toe dat de Turkse autoriteiten eigenlijk geen personen zoals u wensen en u liever zien vertrekken naar het buitenland (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Ook dit argument komt weinig overtuigend over aangezien zich hier opnieuw de vraag opdringt waarom u dan toch vreesde alsnog uw legerdienst onder dwang te moeten vervullen rekening houdend met het gegeven dat ze u liever kwijt dan rijk waren.

Daarenboven spreekt u zich ook tegen wat het volgende betreft. Zo verklaart u in eerste instantie tijdens het gehoor ten aanzien van het CGVS dat u, toen u in 2010 tot drie maal werd meegenomen naar het politiebureau en werd opgevoerd voor uw legerdienst, altijd 'ja' antwoordde, werd vrijgelaten, maar uiteindelijk toch niet uw woord hield en niet naar de legerdienst ging (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Even later, toen u meer in detail uiteenzette hoe deze aanhoudingen verliepen, geeft u aan dat u dit, met uitzondering van de tweede keer, telkens **openlijk weigerde** en de politie zelfs verwittigde dat u zou deserteren mochten ze u toch verplichten uw dienstplicht te vervullen (zie gehoorverslag CGVS, pp. 9-10). Deze incoherentie in uw reactie naar de Turkse autoriteiten toe is opvallend en doet twijfels rijzen bij de waarachtigheid van uw voorgehouden dienstweigerings.

Ook de volgende vaststellingen doen vraagtekens rijzen omtrent uw voorgehouden dienstweigerings. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een "nüfus" (Turkse identiteitskaart) voor die werd afgeleverd te Istanbul op 17 juni 2010, dus op een ogenblik dat u volop in de gaten werd gehouden door de politie. Enkel al het gegeven dat u zich in deze periode zelf tot uw autoriteiten heeft gewend om een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen en dat u dit document ook probleemloos heeft verkregen is een tegenindicatie van uw voorgehouden vrees om naar het leger te worden gestuurd. U gaf eerder tijdens het gehoor zelf aan dat men enkel al op basis van een nüfus en het daarop aangebrachte identiteitsnummer kon controleren of iemand zijn legerdienst heeft gedaan of niet. U zou trouwens verschillende keren zijn aangehouden naar aanleiding van een dergelijke identiteitscontrole waarbij telkens, na het vertonen van uw nüfus en het intikken van uw kaartnummer in de computer, duidelijk bleek dat u nog dienstplichtig was en werd meegenomen voor een korte ondervraging (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Dat het verkrijgen van een nieuwe nüfus in de gegeven omstandigheden dan ook probleemloos zou zijn verlopen, zoals u zelf verklaart, strookt niet met uw voorgehouden dienstweigerings en gevreesde problemen omwille hiervan (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Bovendien verklaart u in het bezit van twee paspoorten, waaronder een vals en een echt, het land te hebben verlaten. Nochtans had u bij aanvang van het gehoor aangegeven dat u als ex-gedetineerde uw burgerrechten kwijtspeelde en dus het land niet meer mocht verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.

8). Toch kreeg u een paspoort uitgereikt op 16 juni 2010, dat geldig is tot 16 juni 2012. U stelt dat u zelf dit paspoort niet bent gaan aanvragen maar dat alles werd geregeld door ene Metin, de reisagent, die u hiervoor betaalde (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Echter, zelfs al zou er worden aangenomen dat iemand anders dit paspoort voor u heeft aangevraagd én het met één van de ambtenaren op een akkoordje heeft gegooid, dan nog is het wel zeer onvoorzichtig dat u dit paspoort op zak zou hebben gehad bij uw vertrek van op de luchthaven van Istanbul waar het niet was uitgesloten dat u alsnog tegen de lamp zou lopen bij een controle. Indien men in staat was aan de hand van een eenvoudig identiteitsnummer op een nüfus uw dienstweigering te achterhalen, moet dit ook zeker het geval zijn aan de hand van de paspoortgegevens. U stelt in dit verband dat éénmaal men een echt paspoort heeft, men op de luchthaven geen problemen moet verwachten aangezien de autoriteiten zich bij een controle dan ook geen verdere vragen stellen. Deze uitleg houdt geen enkele steek aangezien dit zou betekenen dat eventuele controles door de Turkse luchthavenautoriteiten enkel pro forma zouden zijn en geen enkele betekenis zouden hebben. U voegt er nog aan toe dat Metin ook al uw documenten bij zich droeg op de luchthaven waardoor u nog minder risico liep. Dient hier te worden aangestipt dat niet kon worden uitgesloten dat u toch persoonlijk zou worden gecontroleerd. Daarenboven gaf u ook aan dat u net voor de laatste controle afscheid moest nemen van Metin en alleen verder moest, echter dit maal ook in het bezit van het valse paspoort dat u bij deze laatste controle zou hebben gebruikt (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Overigens, alleen al het feit dat u met twee verschillende paspoorten zou hebben gereisd, wat bij een simpele controle van de handbagage onmiddellijk duidelijk zou zijn geworden met alle gevolgen van dien, komt weinig aannemelijk over. Evenzeer verklaart u dat u de eerste controles op de luchthaven zou hebben doorlopen met uw echt paspoort terwijl u bij de laatste controle, net voor de "boarding" van het vliegtuig, een vals paspoort zou hebben getoond, op naam van ene Balik Ozan. Het lijkt daarenboven volstrekt onmogelijk dat u voor eenzelfde vlucht de opeenvolgende controles zou kunnen passeren met twee verschillende identiteiten en twee verschillende reisdocumenten. Dit alles laat dan ook vermoeden dat u de ware omstandigheden van uw vertrek uit Istanbul niet kenbaar wenst te maken.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen heeft u uw vrees voor vervolging omwille van dienstweigering geenszins aannemelijk gemaakt. U voegt er nog aan toe dat u omwille van uw dienstweigering minder kansen krijgt, u als muzikant geen officieel statuut kunt krijgen, geen lening bij de bank kunt aanvragen en ook andere rechten moet ontberen. Ook deze elementen zijn twijfelachtig in het licht van bovenstaande vaststellingen.

De door u neergelegde stukken vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen: de kopie van uw identiteitskaart en paspoort werden hierboven al besproken, bovendien bevestigen zij uw persoonsgegevens de welke hier niet worden betwist. De documenten die refereren naar uw arrestatie en detentie tussen 1998 en 2004 brengen geen nieuwe elementen aan aangezien deze feiten hier evenmin ter discussie werden gesteld. De documenten die u na het gehoor liet doorfaxen door uw advocate betreffen telkenmale de situatie van uw vader. De twee gerechtelijke stukken die werden uitgevaardigd door de DGM van Diyarbakir (waarvan de datum deels onleesbaar is) geven aan dat er in de 1990 jaren een aanklacht was tegen uw vader wegens vermeende hulp aan de PKK maar dat hij werd vrijgesteld van gerechtelijke vervolging. De medische stukken en de nüfus tonen zijn identiteitsgegevens en bepaalde gezondheidsklachten aan maar deze worden hier evenmin betwist. U legt echter geen enkel begin van bewijs neer betreffende uw dienstweigering.

Tot slot, inzake subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een grondige analyse van de situatie in Turkije (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratieve dossier) blijkt dat, hoewel men in het Zuidoosten van het land effectief een opleving van de gevechten tussen de Turkse krijgsmacht en de milities van de PKK vaststelt, deze gevechten echter beperkt lijken tot de bergachtige regio's rond de stedelijke gebieden van de provincies Hakkari, Siirt, Bingöl, Bitlis, Diyarbakir, Mus en Tunceli. Er zijn geen gewapende confrontaties tussen de PKK en de Turkse autoriteiten in de steden. Bovendien wijst deze analyse erop dat de twee partijen die actief zijn betrokken bij de gevechten, de PKK enerzijds en de Turkse veiligheidsdiensten anderzijds, elkaar als doelwit nemen. De burgers worden daarentegen niet geviséerd door één van deze partijen in de strijd. De voornoemde analyse toont eveneens aan dat de slachtoffers van deze gevechten hoofdzakelijk tot één van beide oorlogvoerende partijen behoren. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in het Zuidoosten van Turkije kan men besluiten dat er op dit moment geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u al gedurende achttien jaar woonachtig bent in Istanbul, West-Turkije, waar er geen sprake is van een conflictsituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker beroept zich in een *“EERSTE MIDDEL”* op de *“Schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet; Schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*; In een *“TWEEDE MIDDEL”* op de *“Schending van het artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet”* en in een *“DERDE MIDDEL”* op de *“Schending van de motiveringsplicht voorzien door het art 62 van de Vreemdelingenwet”*.

3.2. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.3. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat hij van Koerdisch-Armeense afkomst is. Hij werd op jonge leeftijd geconfronteerd met de houding van de Turkse autoriteiten tegenover de Koerdische bevolking. Zijn dorp Unsali werd in 1992 door het Turkse leger vernietigd in het kader van de strijd tegen de Koerden en de Koerdische arbeiderspartij en de bewoners werden verdreven. Verzoeker was toen tien/elf jaar. Zijn vader werd elf keer opgepakt en gefolterd (zie medische getuigschriften) nadat hij weigerde dorpswacht te worden in dienst van de Turkse autoriteiten. Een oom, twee neven en een nicht beslisten de *Koerdische Arbeiderspartij* (hierna PKK) te vervoegen. Eén neef is intussen gesneuveld. Verzoekers familie heeft zich hervestigd in Istanbul. Verzoeker is muzikant geworden. Hij sloot aan bij het *“Culturele centrum van Mesopotanië”* (MKM) dat samenwerkte met de Dep, later de DTP en nu de BDP. Verzoeker verklaart nooit lid geweest te zijn van de PKK. Verzoeker zong Koerdische volksliederen en strijdliederen bij plechtigheden als trouweesten en bijeenkomsten van cultureel politieke aard zoals op Newroz, de vrouwendag en de 1 mei viering. Hij was vijftien jaar toen hij voor het eerst voor enkele dagen werd opgepakt door de Turkse autoriteiten. Op 16 juli 1998 werd verzoeker door de speciale interventie eenheden (TIM) thuis opgepakt, gevangengezet, gefolterd en een week later in verdenking gesteld van lidmaatschap van de PKK. Hij werd op zeventienjarige leeftijd veroordeeld tot negen jaar gevangenisstraf door een toenmalige militaire rechtbank voor vermeend lidmaatschap van de PKK. Hij werd opgesloten in de type E-gevangenis van Ümraniye en in 2003 in de type F-gevangenis van Tekirdag. Omwille van zijn jonge leeftijd werd hij na zes en een half jaar vrijgelaten. Hij was zijn burgerrechten kwijt, bleef onder controle staan en in zijn vrijheid beperkt. Twee jaar na zijn vrijlating nam de frequentie van de controles af en verzoeker activeerde zijn inzet bij Koerdische democratische bewegingen onder meer als muzikant in de Koerdische culturele organisaties. Hij stichtte in 2006 met R. M., de Sociale Academie ter stimulering van het socio-politieke onderzoek en het verspreiden van de culturele identiteit. Bij de verkiezingen in april 2009 behaalde de links Koerdische DTP (Democratische volksbeweging) een ongekennde overwinning op lokaal niveau met 98 burgemeesters. De partij werd daarop verboden omwille van vermeende banden met de PKK. Vele activisten werden aangehouden waaronder verzoeker, vrienden van verzoeker en de heer R. M. Verzoeker werd in 2010 vier maal aangehouden maar telkens vrijgelaten. Zijn vriend R. M. bleef in voorlopige hechtenis. Verzoeker is zijn land ontvlucht omdat hij *“de druk niet langer aankon. Hij meent dat de vrees voor vervolgingen nog steeds actueel is en zal blijven duren zolang hij politiek actief is. Verzoeker wil zijn politieke activiteiten niet stopzetten”* en meent het recht te hebben om op te komen voor het Koerdische volk. Verzoeker stelt tevens dienstweigeraar te zijn.

3.4. Verzoeker ondersteunt zijn identiteit en asielrelaas met originele identiteitsdocumenten. Zijn verklaringen over zijn reisweg en reisdocumenten worden geobjectiveerd en tevens bevestigd in het verslag van de bevindingen van de luchtvaartpolitie van de grenscontrole te Zaventem. Verzoeker toont genoegzaam aan wanneer hij zijn land verliet en hoe hij België bereikte.

4. Inzake de dienstweigering

4.1. De bestreden beslissing stelt dat *“het zeer merkwaardig [is] dat u verklaart dat u na uw vrijlating in 2004 voortdurend werd gesurveilleerd door de Turkse politiediensten én dat u in 2010 in een vrij korte periode (tussen einde maart en einde mei 2010) tot viermaal toe werd geïnterpelleerd over uw legerdienst maar bij deze talrijke gelegenheden nooit werd aangehouden en/of onder dwang naar het leger werd gestuurd. In dezelfde context is het opvallend te moeten vaststellen dat drie broers van u wel hun legerdienst hebben vervuld, uw jongste broer zou uitstel hebben gekregen omdat hij nog student is. Het is dan ook onbegrijpelijk waarom men bij Enver dusdanig kordaat te werk ging terwijl u - die verklaart doelbewust te worden geviseerd door de Turkse overheden - telkenmale weer met rust werd gelaten en gewoon huiswaarts kon keren. Uw verklaringen houden op dit vlak dan ook geen steek. Te meer u zelf aangeeft dat u op het moment van uw vrijlating in 2004 direct naar de rekruteringsdienst van Tekirdag werd gebracht om alvast het medisch onderzoek voor uw dienstplicht te ondergaan.”*

4.2. Er wordt niet betwist dat mannen in Turkije dienstplichtig zijn. De CGVS meent echter dat verzoeker niet vervolgd wordt voor dienstweigering en gezien zijn verklaringen *“twijfels rijzen bij de waarachtigheid van uw voorgehouden dienstweigering”*. Verzoeker herhaalt ter terechtzitting dat hij onder geen beding naar het leger zou gaan en het hem na zijn gevangenschap onmogelijk is instructies te aanvaarden van de Turkse autoriteiten, noch van een legerleiding dat hem en de Koerden veel onrecht heeft aangedaan. Hij voegt toe dat hij nog steeds *“de inval in zijn dorp door het Turkse leger ziet”* en benadrukt dus de traumatische ervaring die hij toen opliep. Hij erkent in het verzoekschrift dat hij *“effectief nooit onder dwang naar een legerbasis gestuurd”* werd.

4.3. In tegenstelling tot de bestreden beslissing acht de Raad het aannemelijk dat een voormalig politiek gevangene klemmende gewetensproblemen heeft om deel te nemen aan de ordehandhaving van het land waarvan hij de politieke legitimiteit betwist ten aanzien van zijn bevolkingsgroep te meer nu hij dit aanhoudend kenbaar maakt via zijn sociale, culturele en politieke activiteiten. Indien aldus niet kan betwist worden dat (vervroegd) vrijgelaten politieke gevangenen onder toezicht blijven dan kan evenmin worden verondersteld dat het nalaten om verzoeker daadwerkelijk in het leger te incorporeren op een toevalligheid berust. De toelichting van verzoeker ter terechtzitting dat enkel de rijkswacht en niet de politie de mogelijkheid heeft hem *manu militari* naar het leger te brengen, is een mogelijke verklaring voor de houding van de Turkse politie maar niet voor het feit dat hij niet gedwongen wordt toe te treden tot het leger. Los van verzoekers arrestaties en interpellaties door de politie en los van de mogelijke bedreiging effectief te worden opgeroepen kan slechts worden vastgesteld dat de Turkse overheid het niet nuttig achtte verzoeker daadwerkelijk in het leger in te lijven. Verzoeker geeft hiervoor meerdere verklaringen die uiteraard hypothetisch zijn maar niettemin mogelijk. Hij stelt dat voormalig politieke gevangenen niet wenselijk zijn in het leger en *“de Turkse staat oordeelt geregeld dat het gevaarlijk is voor hun leger en hun staat wanneer politieke activisten hun legerdienst uitvoeren. Immers, deze activisten zouden informatie kunnen verzamelen, bevelen weigeren, andere dienstplichtigen rekruteren of opzetten tegen het leger.”* Verder meent hij dat *“het feit dat verzoeker zijn legerdienst nog steeds niet heeft uitgevoerd is een goed en gemakkelijk voorwendsel voor de Turkse staat om activisten, en dus ook verzoeker, blijvend onder druk te zetten en te vervolgen”* (zie CGVS-verhoor p9-10). Het komt de Raad niet toe dergelijke veronderstellingen te formuleren nu enkel vast te stellen is dat verzoeker dienstplichtig is, zijn burgerrechten werden ontnomen en als voormalig politiek gevangenen in een kwetsbare positie staat tegenover de Turkse overheid aangezien hij de militiewet overtreedt en aldus steeds op recidive kan worden aangesproken. Indien de vrees voor vervolging omwille van dienstweigering, zoals de CGVS ook vaststelt, slechts latent aanwezig is dan is deze nochtans reëel en bijkomend verzaamd door verzoekers voorbij de veroordeling en continue politieke keuze voor de Koerdische identiteit.

5. Inzake de “Schending van het artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet”

5.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in casu nagelaten het onderscheid te maken tussen de directe vluchtaanleiding en het geheel van motieven die samengenomen tot de vlucht hebben geleid. Zowel persoonlijke kenmerken, gebeurtenissen uit het verleden en uit de onmiddellijke omgeving, de houding van de autoriteiten en eenvoudige toevalligheden kunnen ertoe bijdragen dat een vlucht overwogen, mogelijk en noodzakelijk geacht wordt. Verzoeker meent dat hij niet

volwaardig deel kan nemen aan de Turkse maatschappij nu het ontnemen van burgerrechten niet enkel politieke rechten aantast maar ook tot economische belemmeringen leidt. Verzoeker meent tevens dat de situatie in Turkije ook thans ongunstig blijft. Hij verwijst hierbij naar de verkiezingen van april 2009, de gevolgen hiervan voor zijn politieke partij, de DTP, en de vele activisten die zijn aangehouden. Dit wordt overigens bevestigd in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier waar melding wordt gemaakt van arrestaties van burgemeesters, gewone sympathisanten die deelnamen aan een betoging, leden van de Mothers for peace, advocaten, mensenrechtenactivisten en muzikanten (zie *"SUBJECT RELATED BRIEFING, Turkije. De actuele veiligheidssituatie"* 1 juli 2010). Verder wijst verzoeker erop dat hij de laatste jaren opnieuw frequenter wordt gecontroleerd en meegenomen naar het politiebureau *"Hij werd alleen al (in) [tot mei] 2010 vier maal aangehouden en meegenomen naar het politiebureau. Hij werd telkenmale na verhoor opnieuw vrijgelaten doch de steeds wederkerende aanhoudingen betreffen duidelijk een vervolging"*. Tenslotte, naast de terugkerende interpellaties over zijn dienstplicht en de arrestatie van vele vrienden van verzoeker, heeft de recente arrestatie van zijn vriend R. M. met wie verzoeker in de gevangenis gezeten heeft en met wie hij later de Sociale Academie oprichtte, verzoekers besluit te vluchten significant beïnvloed. Het is dan ook aannemelijk dat hij in mei 2010 naar aanleiding van een zoveelste op zijn persoon gerichte politiecontrole tijdens een huwelijksfeest, de stap naar het buitenland heeft gezet te meer daar hem toen de hiervoor noodzakelijke hulp geboden werd.

5.2. Gelet op artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet dient het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, te worden beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. Indien opgelopen vervolging en ernstige schade aldus op zich onvoldoende zijn om een toekomstige vervolging aan te tonen en door de actuele situatie van een land of door de aard van de persoon en de zaak achterhaald kunnen zijn, dienen ze steeds als volwaardig en vaststaand element in de beoordeling te worden opgenomen en gewogen. In casu stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij *"deze gebeurtenissen niet betwist maar dat deze feiten hebben plaatsgegrepen in de periode 1998 tot 2004. U zou ten onrechte zijn opgepakt en zijn veroordeeld maar zou uiteindelijk uw straf hebben uitgezeten, omwille van uw leeftijd een strafvermindering hebben gekregen en in 2004 in vrijheid zijn gesteld. Deze feiten hebben zich jaren geleden afgespeeld en vormden na uw vrijlating in 2004 voor u geen aanleiding om het land te ontvluchten. (...) Het is pas zes jaar na uw vrijlating dat u besloot het land te verlaten omdat u telkens werd aangesproken op uw dienstweigering. Blijk aldus uit uw verklaringen dat u omwille van dit tweede aspect het besluit hebt genomen het land te verlaten en dat uw "onterechte" detentie zelf geen aanleiding tot uw vlucht heeft gevormd (gehoorverslag CGVS, pp.11-12)"*. De vaststelling dat verzoeker na zijn vrijlating niet gevlucht is, kan bezwaarlijk de ernstige schade wegnemen die hem als minderjarige en jong volwassene werd aangericht. Deze onbetwiste voorbijgevoerde vervolging, foltering, veroordeling en lange hechtenis (zie neergelegde documenten) blijft onmiskenbaar verzoekers toekomst beïnvloeden. Anderzijds kan ook aan de kant van de Turkse autoriteiten vastgesteld worden dat verzoekers voorbijgevoerde veroordeling hem vooralsnog blijvend in de negatieve aandacht plaatst. De militaire dienstplicht blijft hangend en zoals verzoeker stelt, voelt hij zich steeds meer ingesloten nu zijn vrienden opnieuw worden gearresteerd en in voorhechtenis blijven. In het bijzonder zijn vriend R.M. die voorkomt in het massaproces over de Kurdish Communities Union (KCK) waar zeer zware straffen worden gevorderd niettegenstaande niemand wordt vervolgd voor het gebruik van geweld. Verzoekers verklaring geen lid te zijn van de PKK is onvoldoende om de relevantie van een mogelijke vervolging te ontkennen. Immers verzoeker was nooit lid van de PKK maar werd dit lidmaatschap wel aangemeten en hiervoor tot negen jaar celstraf veroordeeld. De voorbijgevoerde vervolging is in casu aldus niet slechts relevant omdat verzoeker *"letterlijk de druk steeds meer (voelde) stijgen"* van de zijde van de Turkse overheden maar ook omdat hij *"dit niet langer meer aan(kon)"* en *"De angst om opnieuw gevangen te worden, om opnieuw veroordeeld te worden, werd hem te veel en verzoeker heeft dan ook beslist om het land te verlaten"*.

5.3. Derhalve kan in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging omwille van zijn ras en nationaliteit in de zin van 48/3, § 4, c en e van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK